

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/00836-0/2022
Alkotmánybíróság Erkezett:	2022 MÁRC 28.
Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék útján Példány:	2
Melléklet:	17db

Alkotmánybíróság

Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK KÖZIGAZGATÁSI KOLLÉGIUMA 1.	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:	
Postán/Gyűjtőládába/Személyesen/E-mailen/Faxon/E-irat	
Erkezett:	2022 MÁRC 08.
PÉLDÁNY:	1 IV: útkop
MELLÉKLET:	2 KÖZTÜK
FŐLAJSTROMSZÁM UTÓIRATON:	274/20

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Alulírott [REDACTED] kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint II. fokú bíróság **Kf.III.39.682/2021/9. számú** ítéletének, továbbá a Fővárosi Törvényszék **34.K.705.274/2020/4. számú** ítéletének alaptörvény-ellenességét. Az eljáró bíróságok által megsértett alkotmányos jogok az alábbi rendelkezéseken alapulnak:

- Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt **Egyezmény** (a továbbiakban: Egyezmény) **6. cikke** szerint: „Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság **tisztességesen** nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot **polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.**”

Mivel a Tisztelt Alkotmánybíróság eddigi joggyakorlata szerint maga sem korlátozta a **tisztességes eljáráshoz való joghoz** kapcsolódó, alapvetően büntetőjogi ügyekben érvényesülő alkotmányos rendelkezések érvényesülési körét csak a szorosan vett büntetőjog területére, „**ezért a 6. cikk felhívható**” közigazgatási peres ügy alkotmányjogi panaszában is. (Ld.: **30/2014. (IX. 30.) AB határozat** [48] pont.) Ugyanis az Egyezmény 6. cikkének tartalmilag - némi eltéréssel - megfelel az **Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése** szerinti **tisztességes bírósági eljáráshoz való jog.**

- További, a tisztességes bírósági eljáráshoz való alkotmányos jogán felüli alapjoga sérült az indítványozónak az **Alaptörvény XXVIII. (7) bekezdésében szabályozott érdemi, egyben tisztességes jogorvoslathoz való jog, mint alapjogi sérelem** tekintetében.
- Továbbá a **fair trial** követelménynek része az **Alaptörvény 25. cikke** követelményeinek a betartása is, amelyet az Alaptörvény a **jogszabályok célja szerinti bírói jogértelmezés követelményében** jelöl meg, amely az indítványozó ügye bírósági vizsgálata során szintén csorbát szenvedett.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei:

B

A

Az irat elektronikus irattal készített másolat
2022 MÁRC 08.

a) Az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés(ek) pontos megjelölése, a jogorvoslati jog kimerítése:

A Kúria, mint II. fokú bíróság 2021. december 1-én kelt, és 2022. január 6-án elektronikusan kézbesített Kf.III.39.682/2021/9. számú döntése helyben hagyta a Fővárosi Törvényszék 2020. szeptember 16-án kelt 34.K.705.244/2020/4. számú I. fokú ítéletét.

A per a Törvényszék jogelődje, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (továbbiakban: FKMB) előtt indult meg közigazgatási ügyszakban. A vitatott közigazgatási döntést a NAV Fellebbviteli Igazgatósága (jogelőd) alperes hozta meg foglalkoztatói minőségében, 2019. február 19-én, amelynek iktatószáma 1801410825 volt. A közszolgálati jogviszonnal kapcsolatos, a felperesi panaszos közszolgálati jogviszonyát 2019. április 6-tal megszüntetni rendelő alperesi döntés egy egyfokú közigazgatási eljárásban született. A foglalkoztatói döntés ellen jogorvoslatként csak a jogvesztő 30 napon belüli bírósághoz fordulás, a kereset-indítás állt az indítványozó rendelkezésére.

Az indítványozó a bírósági eljárás vélt alaptörvény-ellenessége indokait kérelmében:

- Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt **Egyezmény** (a továbbiakban: Egyezmény) **6. cikke** szerint: „Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

Mivel a Tisztelt Alkotmánybíróság eddigi joggyakorlata szerint maga sem korlátozta a tisztességes eljáráshoz való joghoz kapcsolódó, alapvetően büntetőjogi ügyekben érvényesülő alkotmányos rendelkezések érvényesülési körét csak a szorosan vett büntetőjog területére, „ezért a 6. cikk felhívható” közigazgatási peres ügy alkotmányjogi panaszában is. (Ld.: 30/2014. (IX. 30.) AB határozat [48] pont.) Ugyanis az Egyezmény 6. cikkének tartalmilag - némi eltéréssel - megfelel az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog.

- További, a tisztességes bírósági eljáráshoz való alkotmányos jogán felüli alapjoga sérült az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. (7) bekezdésében szabályozott érdemi, egyben tisztességes jogorvoslathoz való jog, mint alapjogi sérelem tekintetében.
- Továbbá a *fair trial* követelménynek része az Alaptörvény 25. cikke követelményeinek a betartása is, amelyet az Alaptörvény a jogszabályok célja szerinti bírói jogértelmezés követelményében jelöl meg, amely az indítványozó ügye bírósági vizsgálata során szintén csorbát szenvedett.

A tényállás és a pertörténet rövid ismertetése:

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

Az indítványozó a számára biztosított jogorvoslati lehetőségeket már kimerítette. A Kúria ítélete ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye a Kp. 99. § (1) bekezdése, valamint Kp. 116. § d) pontja alapján.

Az indítványozó **nem kezdeményezett perújítást**, és alperesi kezdeményezésről sincs tudomása.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje:

Az indítványozó a Kúriai ítéletet 2022. január 6-án vette át, és egyben nyilatkozik arról, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) részéről megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása:

Az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntések az indítványozó ügyében születtek, az indítványozó a keresetét elutasító támadott bírósági eljárások **felperese volt, így** alkotmányos jogait az ítéletek közvetlenül érintik.

e) Az indítványozó alkotmányjogi panasz alapvető, a **felperes személyét érintő** alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket vet fel, amelyek alkotmányjogi panasz formájában az indítványozó számára **alkotmányjogi sérelmet** okozó döntések bemutatása és az okozott alkotmányjogi sérelem bemutatása által, lent részletezett módon nyernek ismertetést.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése:

Az indítványozó az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként a **tisztességes eljáráshoz** való alapjogot [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés (1) bekezdését] kívánja elsődlegesen megjelölni, azzal, hogy ügyében egykori **közigazgatási szerv foglalkoztatója**, a jogelőd **alperes eljárása maga sem volt tisztességes hatósági eljárás**, mert a jogelőd alperes az indítványozót közszolgálat elhagyására kötelező döntését valótlan tényállásra alapította. A NAV tv. vezetői lemondás intézményrendszere, ezen belül a NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése szerint azt a vezetői munkaköréről lemondott vezetőt lehet quasi „lemondással” elküldeni, aki valós foglalkoztatói ajánlat valós visszautasítója volt. A jövőre szóló foglalkoztatói munkaköri ajánlat visszautasítóját egyben megilleti az a jog, hogy **méltósággal**, egykori vezetői utolsó munkaköréből távozzon a közszolgálatból, hiszen távozásra kötelezésére az ad okot, hogy a közszolgálati jogviszony-szerződése lényegi elemét képező munkakör és munkakörhöz tartozó bér vonatkozásában a jövőre szólóan a felek nem tudtak egymással megállapodni. Ez által a közszolgálati szerződése olyan orvoslást nem nyert hibában szenved, amely miatt a közszolgálati jogviszonyt 2 hónap lemondási idő után meg kell szüntetni. Ezen 2 hónap alatt az érintett munkát nem végezhet.

Ugyanakkor az indítványozó a közszolgálati jogviszonyát lezáró, távozását követően az alperes által a Kttv. és az Ávr. 62/G. §-a szerint, az alperes által vezetett közszolgálati alapnyilvántartási adatokból interfész adatátemeléssel a MÁK által kiállított, 2019. április 15-ei, SOM-ISZI/32-49/2019. iktatószámú MÁK levél mellékletét képező **Közszolgálati igazolás**, hatósági bizonyítványa, amely szerint az indítványozó utolsó munkaköre *érdemi ügyintézői* volt, valamint az alperes által ugyanezen közszolgálati alapnyilvántartás adatbázis használatával számítógéppel 2019. április 10-én kiállított, iktatószám nélküli **Értesítés** elnevezésű közokirata, amelyben az indítványozó szolgálati igazolványát tőle, mint hatósági fellebbviteli szakreferenstől veszi vissza – olyan nívum, egyben perdöntő információt tartalmaztak, amelyek a korábban – a támadott döntés kézhez vételét követő 30 napon belül már 2019. márciusában megindított peres eljárást alapvetően befolyásolták. E kettő darab záró közokirat azt tartalmazta, hogy a közszolgálatot az indítványozó – ajánlat visszautasító döntése ellenére – mégis érdemi ügyintézőként, hatósági fellebbviteli szakreferensként hagyta el. Mivel a NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése nem teszi mérlegelhetővé a foglalkoztató számára, hogy felülmérlegelje az érintett egykori vezető döntését, ezért ezen közokirati tartalom mentén az indítványozó kétségesse tette az alperesi döntés jogszerűségét. Ugyanis ajánlat-visszautasító válaszában arról is határozott, hogy **soha nem kíván a jogelőd alperes szakreferensévé válni**. Ezt a döntését látható módon az alperes nem tartotta tiszteletben. Ennek okait kutatva az indítványozó további közvetett bizonyítékok mentén rájött arra, hogy titokban 2018. dec. 27-én **vezetői visszahívás elszenvedőjévé vált**.

Az indítványozó a jogelőd alperesi közszolgálati jogviszonyát megszüntetni rendelő döntését – vagylagos kereseti követelésként – eredeti keresetében azon az alapon támadta, hogy foglalkoztatója a jövőre szóló **ajánlat-tétellel elkésett**, illetve az indítványozó azt is állította, hogy a foglalkoztatói ajánlat szerinti munkakör nem felelt meg többes iskolai végzettségeinek, ill. a méltatlanul alacsony I/D. szakreferensi munkakör felajánlással – „ezt kívánta az alperes számára felajánlani” – ez a foglalkoztatói kívánalom egyben az egyenlő bánásmód követelményét is sértő volt, mert bár az alperes rendelkezett I/E szakértő-referensi szabad álláshellyel is, mégis alacsonyabbra tett ajánlatot. Miközben azon az osztályon, ahol az indítványozónak életútját folytatnia kellett volna, ott többes iskolai végzettségek hiányában, „csak” jogtanácsos fiatal közszolga is I/E besorolást kapott. E mögött életkori diszkriminációt sejtett az indítványozó. Az alperesnek nem áll érdekében nyugdíj előtt álló korosztályba tartozó egyénnek értékes álláshelyet felajánlani, azt akár méltatlanul is alacsonyabb végzettség, rövidebb szakmai életút esetén is alkalmazza a fiatalok fluktuációjának lassítása érdekében. Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a NAV életpálya-modell célkitűzése szerint a többes iskolai végzettségek honorálhatósága, és az egyes ügyintézők közötti szakmai felkészültség alapjáni különbség-tétel miatt vezette be a horizontális tagolását az érdemi ügyintézői munkaköröknek, az alperesnél B-E kategóriákra osztva. Mivel az indítványozó már 20 éven át töretlenül kamatoztatta a jogtanácsosi szakvizsgáján felül a könyvvizsgálói, adótanácsadói felsőfokú OKJ szakképesítéseit is az alperes és jogelődjei javára. Éppen erre tekintettel vált 7 évvel korábban vezetővé. Ezt a tudást vezetői munkakörrel történt lemondása által nem vesztette el. Éppen ezért esetében a jogalkotó karrier célkitűzése ügyintézői minőségbe történő visszalépésekor nem érvényesült, ráadásul életkora és utolsó fizetési fokozatba

sorolása miatt az a jövőben sem volt várható. Ugyanakkor a fiatalokat többlet tudás nélkül is – pusztán ösztönzési céllal is – az indítványozó számára felkínált magasabb kvalifikációjú ügyintézői státuszban kerülhetnek alkalmazásra.

Az indítványozó keresetében vagylagosan hivatkozott a foglalkoztatója rendeltetés-ellenes magatartására is. Továbbá kárai megtérítését kérte, a NAV tv. 34/X. § (5) vagy (6) bekezdése alapján.

Az indítványozó perjogi helyzetét nehezítette, hogy a jogelőd alperes **nem teljeskörűen** tett eleget a Kp. 41. § (1) bekezdése szabályának, védiratával együtt releváns, perdöntő tartalmú, a vitatott közigazgatási eljárás során keletkezett iratok maradtak bíróságra történő felterjesztés nélkül.

Az ítélkező bíróságok pl. közszolgálati jogviszonyt záró közokirati dokumentumokban megjelenő anomáliáról hivatalosan tudomást sem szereztek, sőt a hiányzó közigazgatási ügyszakban keletkezett iratokat az indítványozótól felkínált bizonyítékként sem fogadták el. Ennek indokát abban megjelölve, hogy nincs szükség bizonyításra, jogkérdésben fognak ítélni.

Az indítványozó az utóbb, 2019. áprilisában bekövetkezett tények, (a záró dokumentumok ekkor keletkeztek) **kereset-pontosításra kényszerült**. Azonban a jogelőd alperes, amikor már elhárult a további kereset-pontosítás lehetősége, és az az indítványozó új tényelőadásokat már nem tehetett, a második tárgyaláson, 2020. január 7-én tárgyalási jegyzőkönyvbe foglaltnak (ld.: FKMB kendőzetlen ösztönzéssel beismerte, hogy a NAV tv. 19/D. § (4)-(7) bekezdéseibe sorolt vezetői lemondás (továbbiakban: v.l.) intézménye szabály-együttesébe nem tartozó, **egy másik jogintézmény**, a NAV tv. 19/D. § (1)-(2) bekezdéseibe sorolt vezetői visszahívás (továbbiakban: v.v.) szabályrendszerébe tartozó ún. következményi szabályt alkalmazott. Az általa ezen a bírósági tárgyaláson felhívott NAV tv. 19/D. § (2) bekezdése egyértelművé teszi, hogy a foglalkoztatónak az érintett vezető érdemi ügyintézői kinevezése előtti vezetői bére szintjére akkor kell visszatérni, ha a vezetői visszahívás soráni érdemi ügyintézői kinevezését az érintett nem fogadja el, a felmentését kéri. Ez esetben a közszolgálati jogviszony megszüntetésének – mérlegelést nem tűrő – jogcíme csakis a Kttv. 60. § (2) bekezdés d) pontja szerinti „felmentéssel” lehet.

Az indítványozó kereset pontosításában szóvá tette, hogy a jogelőd alperesi foglalkoztató őt tudomása és beleegyezése nélkül 2018. december 27-én szakreferensé nevezte ki. Ez a cselekvése nem illeszthető bele a NAV tv. v.l. szabály-együttesébe. Ennél fogva az indítványozó azt állította, hogy vezetői visszahívás elszenvédőjévé vált. Állította, hogy még adott munkakörön belüli, jogszabály változás generálta béremelést is mindenkor kísér kinevezést-módosító okirat. Ilyen okirat volt az indítványozóval utolsóként közölt, az életpálya-modell harmadik szakaszában, 2018. január 9-én kelt, 17-én kézbesített 2187976469/170124 számú okirat is.

Az, hogy az alperes visszatért v.v. szándéka beteljesítéséhez, ez egyébként a per során, alperesi oldalon 2019. augusztus 30-án becsatolt alperesi okirati bizonyítékok mentén is

valószínűsíthető volt, hiszen a jogelőd alperes – bár titkolta, sőt a v.v. folyamat 2018. november 20-ai megindulását az indítványozó előtt 2018. november 27-én le is tagadta, az mégis elkezdődött, és az indítványozó visszahívását az alperes 2018. dec. 15-éig tervezte megvalósítani. Az indítványozó vezetői lemondására, mint ezen cselekvése esetleges gátjára 2018. dec. 27-én nem volt figyelemmel az alperes. A megelőzés szabálya szerint járt el.

Az indítványozót viszont az a téves feltevés, és egyébként emberileg tarthatatlanná vált helyzete vezette vezetői lemondása benyújtására, hogy az alperes nem fog élni az indokolás nélküli vezetői visszahívás eszközével. Holott az alperest vezető fiatalítási szándéka, ill. vezetői minőségi csere iránti közvetlen felettesi igénye mentén, a fél éve már tartó és elviselhetetlen **felettesi bossing** magatartása mentén ez tőle már szinte erkölcsi kötelezettségként elvárható lett volna. Az indítványozó munkavégzése ugyanis akkor vált az alperes számára elfogadhatatlanná, amikor tudomást szerzett arról a foglalkoztatói jogkört gyakorló, hogy az indítványozó 2018. augusztus végéig eléri a nők 40 év szolgálati idővel kezdeményezhető nyugdíjazásához szükséges szolgálati időt, az indítványozó mégsem kívánja vezetői székét a fiatalabb generációnak átadni. Egyben megorrolt az igazgató az indítványozóra szakszervezeti szerepvállalása miatt is, amely bérharc során hangot adott az életpálya-modellben **diszkriminatívra sikeredett alacsonyabb szintű vezetői bérek** vonatkozásában. A bérharc egyébként eredményes volt, mert a pénzügyminiszter 2020. január 1-én ill. 2021. január 1-én a „keletkezett aránytalanságot” mérséklendő, megemelte az osztályvezetők bérét.

Az viszont egyáltalán **nem róható az indítványozó terhére**, hogy az alperes csak a második tárgyaláson adott perdöntő beismerést. Azonban így már közvetett okirati/közokirati bizonyítékok által – igazáért kiállva – az indítványozó mindenképpen bizonyítani kívánta azt, hogy a 2018. dec. 27-ei – vezetői lemondásával megindult 30 napos vezetői helytállási időszaka lejártá előtti héttel, a random időpontban lezajlott szakreferensi kinevezésére jogalapot olyan, az alperest egyoldalú foglalkoztatói intézkedésre jogosító joghely alapján került sor, amelyhez **nem kellett az indítványozó beleegyező nyilatkozata**. Ilyen joghelyül azonban a vezetői lemondás intézménye nem szolgálhatott, mert a jogalkotó megtartotta a konszenzusos kinevezés Kttv. szerinti fő szabályát. Sőt a konszenzust előzetesen, ajánlat-elfogadás útján követeli meg a jogalkotó. Ellenben a vezetői visszahívás jogintézményében az „ügy ura” pozíció az alperes kezében van. A NAV tv. 19/D. § (1) bekezdése v.v. rendelkezése pedig olyan törvényben biztosított, egyoldalú kinevezés-módosítási jogcím, amely magyarázatot és egyben jogalapot adhatott az alperes számára – titkolt, háttérbeni 2018. dec. 27-ei – panaszost szakreferensé kinevező döntésének.

A Törvényszék a kereset-pontosítás által megváltozott élethelyzet által keletkezett jogi problémát láthatólag nem értette meg. Bár belekezdett a tényállás tisztázásába az indítványozó szakreferensi kinevezése körülményeit vizsgálva. Bírói kérdésre leplezte le magát az alperes is. Mivel a NAV tv. 19/D. § (2) bekezdése következményi szabálya az (1) bekezdés szerinti vezetői visszahívás előzmény nélkül nem értelmezhető, ezért **az alperesi beismerés egyben a v.v. kivitelezés beismerését is jelentette egyben**. A pontosított kereset ezen aspektusát elbírálatlanul hagyó I. fokú ítélet keletkezésében nagyban közrejátszott a bírói

szervezet átalakítása, az FKMB helyetti Törvényszéki ítélkezés, a tanács-változás mellett folytatott bírósági eljárás is.

A Kúria – az indítványozó fellebbezése mentén – már megértette és beazonosította az élethelyzetet, azonban **jogi indokolást mellőző, egyben az indítványozó jognyilatkozatát kiterjesztő tartalommal megtöltő ítéleti döntés során úgy ítélte meg, az indítványozó nem volt vezetői visszahívás elszenvédője.** Legfőbb érve az volt, hogy az indítványozó nem rendelkezik a visszahívását tartalmazó alperesi jognyilatkozattal. Tehát **közvetlen okirati bizonyíték hiányára alapította döntését.** Tette ezt úgy, hogy egyébként a perben bizonyítási eljárás lefolytatását maga sem tartotta szükségesnek. Ennek megfelelően nem is várta el alperestől, hogy állításait, véleményeit bizonyítsa is. Tehát ez által a bírósági eljárásban egyáltalán **nem érvényesült a fegyverek egyenlőségének elve.** Az állami szerv megtartotta az életben is megtestesített erőfölényét, nem vált az indítványozóval egyenrangú peres féllé. Olyan indokolatlan és egyben jogtalan perjogi eljárásjogi kedvezményeket élvezett, amely által **az eljáró bíróságok eljárása nem tekinthető pártatlannak.** (Pl. alperes beismerése nem hozott érdemi változást a perben, holott a beismerés esetén a tényállás bizonyítás nélkül is elfogadható. Az indítványozó közokirati bizonyítékai, amelyeknek valódiságához a jogalkotó törvényi vélelmet fűz – nem juthatott érvényre az alperes által látni engedett valóság megdöntése érdekében. A bíróság **logikai hibás következtetésének** eredménye volt az, hogy a bizonyítást egyébként, amikor nem az indítványozó marasztalását szolgálta – egyébként szükségtelennak ítélte meg. Ez ellentétes azzal a jogfelfogással és eljárásjogi szabállyal, hogy a tényeket bizonyítani kell.

A perbíróságok nem fogadták el a hiányzó, de alapos indokkal feltételezhetően létező vezetői visszahívási döntést tartalmazó alperesi okirat MÁK-tól való felkutatása érdekében tett panaszosi bizonyítási indítványt sem. Összességében is a közvetlen okirat helyett a **közvetett bizonyítást** elégtelennak ítélték meg, holott közigazgatási perekben (pl. az alperes adóhatósági peres gyakorlatában) ez megszokott, egyben **eredményes perjogi eszköz.** Az eljáró bíróságok nem értékelték panaszos javára bizonyítási szükséghelyzetét. Összességében az alperes vonatkozásában engedték, hogy saját felróható magatartására előnyök szerzése érdekében hivatkozhasson és ez a hivatkozás őt sikerre is vezesse. Ugyanis az alperes a 2018. dec. 27-ei szakreferensi kinevezése vonatkozásában nem létező fogalommal operált, ártalmatlan „technikai” intézkedésként bemutatva cselekvését. Ugyanakkor sem a NAV tv., sem pedig a Kttv. nem ismeri ezt a fogalmat. Azt pedig, hogy helytelen utat választott az alperes – jól tudta, hiszen 2019. január 8-ai keltezéssel és 11-ei kézbesítéssel **egy ajánlat-tétel nevű színjátékot** folytatott le. Egy, már lezárt szerződési folyamat után, a kihagyott ajánlati időszak ugyanis utóbb nem pótolható. **Az alperes ajánlat tevői jognyilatkozata nem volt adekvát az akaratával,** ezért az semmis és érvénytelen. Arra az indítványozó közszolgálatból történő elküldése nem alapítható. Az alperes ugyanis csak az egyoldalú kinevezés során elkövetett **garanciális hibákat kívánta palástolt módon orvosolni.** A semmisséget / az ajánlat-tételből hiányzó jövőbeni szerződés-módosítási igény fogalmi kizártságát az eljáró bíróságok hivatalból lettek volna vizsgálni. Ez azonban elmaradt.

Az alperes a Kúriai ítélet [66] pontja szerint ekként védekezett: *A Kp. 85. § (1) bekezdése szerint a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja. A NAV tv. 19/D. § (1) bekezdése szerinti munkáltatói intézkedésre a felperes vonatkozásában nem került sor, így erre vonatkozóan a bíróság vizsgálatának erre nem kellett kiterjednie.*

Az alperes saját jogelmélete szerinti „technikai” kinevezése sem ütötte meg sem az alperesnél, sem az eljáró bíróságok jogalkalmazása során azt az inger-küszöböt, hogy alperes ezen magatartása során számon kérjék az írásbeli forma mellőzését. Ugyanis, mivel az alperes maga sem szolgált semmilyen, még közvetett bizonyítékkal sem, az indítványozói bizonyítani kívánt állításával szemben bizonyítatlan alperesi védekezés szolgált kereset elutasítási indokul.

A Kúria nem volt figyelemmel arra, amikor mérlegelte, hogy a v.l. rendszerében a foglalkoztatói ajánlat-tételre mennyire ésszerű időkeret a január 8-ig halogató magatartása. Az, hogy az alperes a 2018. dec. 27-ei egyoldalú cselekvései által már nincs is abban a helyzetben, hogy jövőre szóló ajánlatot tegyen, mert azt a szerződés-módosítást, amelyet ajánlatában az indítványozónak felkínált már nem kell a jövőben végrehajtania, mert ez a módosítás már kötelmi kötőerővel 2018. dec. 27-én hatályosult. Ráadásul, mivel az alperes pénzügyileg önállóan, ezt a Törvényszék előtt bizonyította is, ezért ajánlatot csakis érvényes, és az érintett közszolgára személy szerint kalibrált, a NAV Központi Hivatalától származó státusz engedély birtokában tehet csak. Mivel a felek egyezően adták elő, hogy a 2018. dec. 27-ei szakreferensi kinevezést nyomban az új bér felőli alperesi bérszámfejtés is követte, ez által a státusz engedélyt a NAV GEI előtt az alperes „beváltotta.” Újabb státusz engedély hiányában elvesztette 2019. január 8-ra az ajánlat tevői jogosítottságát is. Ráadásul az ajánlat-tétel nevű színjátékban felajánlott státusz egyben egy betöltött álláshelyre vonatkozó ajánlat volt, amely álláshelyet 2 héttel korábban éppen az indítványozóval töltötte be az alperes. Mindennél fogva el lehet azt mondani, hogy az alperes 2019. február 19-én kelt 1801410825 számú döntésében közölt, NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése szerint beazonosított indokok nem voltak valóságosak, és okszerűtlenül vezettek az indítványozó közszolgálati jogviszonya Kttv. 60. § (2) bekezdése c) pontja szerinti „lemondással” való megszüntetéséhez. Egyebekben az is megállapítható, hogy a NAV tv. 19/D. § (7) bekezdésében közölt, a v.l. intézményében vagylagosan jelen lévő Kttv. 60. § (2) bekezdése d) pontja szerinti „felmentéssel” jogcím alkalmazásának lehet helye, mivel a **felajánlott szakreferensi munkakör betöltött volt**, az alperes nem rendelkezett ajánlat-tevői felhatalmazottsággal, és a felajánlással – mivel az ajánlat-tétel 2018. dec. 27-től fogalmilag kizárttá vált – **mindörökre elkésett**. Mivel a Kúria az elkésettséget egyébként jogellenesség megállapítására okot adó körülményként nevesítette ítélete [89] pontjában, ezért ennek a lehetősége is felmerülhetett volna az ítélező tanácsok anyagi jogi szabályok alkalmazása körében.

Mivel a 2018. dec. 27-ei eseményeket annyira titkolta az alperes, hogy az ellen nem lévén semmilyen más jogorvoslati lehetőség, mint jelen perben vitássá tenni azt, ezért az alperes vélekedése – ismét saját felrható magatartására előnyök szerzése érdekében való törekvése

által vezérelten – nem fogadható el, hogy jelen eljárásnak nem része az ő 2018. dec. 27-ei magatartása v.v. szempontból való vizsgálata.

Mivel az ítélkező bíróságok egyébként felhatalmazottak voltak arra, hogy elégtételt szolgáltatassanak az indítványozónak a közigazgatási ügyszakban a foglalkoztatója által elszenvedett tisztességtelen eljárása miatt, ez azonban még sem történt meg. Az eljáró bíróságok az alperes által okozott alkotmányjogi sérelmet maguk **tovább tetézték**, a **tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog** [Alaptörvény [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés (2) bekezdésében biztosított alapjoga sérült az indítványozónak, amikor a I-II. fokon eljáró bíróságok eljárásuk során megsértették [az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit], továbbá sérült [az Alaptörvény 25. cikke] követelményének a betartása is, amelyet az Alaptörvény a jogszabályok célja szerinti bírói jogértelmezés követelményében jelöl meg.

*A 23/2018. (XII. 28.) AB HATÁROZAT 26-27-28. pontjai szerint: Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek. [27] Az Alkotmánybíróság a később számos határozatában megerősített, és hatályos, következetes gyakorlatának megfelelő, 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, hogy „**a fair trial**” olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás «méltánytalan» vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«” (ABH 1998, 95.) {legutóbb megerősítette a 3254/2018. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [41]}. Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a **tisztességes bírósági eljáráshoz való jog** érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte: „**elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig – mérlegelés eredményeként – mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve**” {lásd 20/2017. (VII. 18.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.), Indokolás [17]; vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}.*

Elfogadhatatlan, ha a bíróságok a perjog által a peres feleknek, ezek sorában az indítványozónak biztosított eljárásjogi jogai és kötelezettségei teljesítésére nem adnak módot. Nem alkalmazzák az indítványozót védő eljárási szabályokat (beismerés esetén bizonyítás nélkül elfogadható módosult tényállás, a közokirat valódiságához fűződő törvényi vélelem alkalmazása, összességében okirati bizonyítékok esetén szükségtelen bizonyítási eljárás, de csak az után kimondva a bizonyítás szükségtelenségét, mielőbb a bizonyítékokat felajánlott bizonyítékként az eljárás részévé teszik. A felperesi panaszos bizonyítási szükséghelyzetét értékelve, az őt védő szabályok alkalmazásának biztosítása jelen peres eljárásban. Tartózkodás az indítványozói jognyilatkozatok kiterjesztő értelmezésétől, amely által az indítványozó azon, a foglalkoztatójához intézett kérését, miszerint tegyen eleget törvényi kötelezettségének, ajánljon fel az indítványozónak a jövőre nézve érdemi ügyintézői állást, miután vezetői munkaköréről lemondott, mert pályáját az alperesi szervezetben tovább kívánja folytatni. Ezt a „kérést” nem lehet azon jogról való lemondásként értelmezni, hogy az

indítványozó ne kívánta volna megismerni foglalkoztatója ajánlatát, és az ajánlat függvényében ne kívánná gyakorolni a NAV tv-ben biztosított választási jogát: marad, vagy távozik. Összességében a törvény tiltja a bírói jogalkotást: a kihagyott ajánlati időszak után felélesztett és ráadásul ésszerű időn belül megtettnek minősített foglalkoztatói ajánlat-tétel intézményét. Az indítványozó alappal várta el azon intézkedések megtételét, amelyek a bíróságnak hivatalbóli kötelezettsége. (semmisség vizsgálata.) Végül, de nem utolsó sorban a Kúria az által is hibázott, hogy az indítványozó bármely, a fellebbezése után benyújtott beadványát automatikusan fellebbezés kiegészítésnek értékelt. Holott az indítványozónak Pp. által biztosított joga volt, hogy ne csak megismerje a jogelőd, majd jogutód alperes fellebbezési ellenkérelmét, hanem arra a Pp. 110. § (2) bekezdése alapján jognyilatkozatot is tehessen. Ez különösen súlyos jogsérelem egy tárgyaláson kívül zajló II. fokú eljárásban, ahol tárgyaláson sincs mód a jognyilatkozat pótlására. Ennél fogva a jogelőd, ill. a jogutód alperes fellebbezési ellenkérelmeiben bizonyítatlan és logikailag hibás, sőt irat ellenes, és jobb tudomása ellenére valótlant állító jognyilatkozatai hangozhattak el az utolsó szó jogán. Ezen téves állítások közül a legkártékonyabbak az alábbiak voltak: A Kúriai ítélet [68] pontjában rögzített alperesi megnyilvánulás szerint „A felperes azon hivatkozása, hogy jogviszonya érdemi ügyintézőként került megszüntetésre, szintén **nem bír jelentőséggel**, mivel a jogviszony megszüntetéséről szóló munkáltatói intézkedéssel az alperes a NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése alapján nem a felperesi vezetői vagy ügyintézői munkakörét, hanem a közszolgálati kormányzati jogviszonyát szüntette meg.” Ezzel a kijelentésével sikerült alperesnek szem elől tévesztetni a bíróságokat attól, hogy az indítványozó közszolgálati jogviszonya megszüntetésének az volt az indoka, egyben a NAV tv. 19/D. § (6) bekezdés azért szolgált jogalapul, mert nem fogadta el az indítványozó a felajánlott munkakört. Ezen elutasítás ellenére a hiányolt eredmény mégis létezik! Az eredmény állított hiánya és az eredmény létezése egymás mellett nem fér meg. Ráadásul nagyon is nagy jelentőséggel bír, hogy az indítványozó milyen utolsó munkakörben hagyja el a közszolgálatot. A lefokozás türéseért ugyanis a jogalkotó – a fegyverek egyenlősége elve mentén – törvényi „fájdalomdíjat” rendel kifizetni, a közszolgálat terén (Kttv. szerint legalább 3 év szolgálati jogviszonnyal rendelkező érintettet.) Az indítványozó 28,5 évnyi közszolgálati jogviszonyára tekintettel a NAV tv. alapján 9 havi végkielégítésre vált jogosulttá, amelyet tőle az alperes elvitatott. Az ügy ura hatalmi pozíciónak ára van, amelyet az alperes nem kívánt megtéríteni. Ugyanakkor már 2018. dec. 27-től élvezte annak minden előnyét, hogy az indítványozó vezetői státuszával szabadon rendelkezhetett. Mivel az alperes eleve 2018. dec. 15-ére tervezte az indítványozó visszahívását, ezért akár azonnal ki is nevezhetett egy másik személyt a szabaddá vált osztályvezetői státuszra. Azonban más érdekei is fűződhetek ahhoz, hogy a közszolgálat terén 2019. januárjában megindult átalakítások során, amikor kb. 2 ezer ember került utcára, hogy ezt az értékes státuszt még 2018. év végéig birtokba vegye. Végül, de nem utolsó sorban a „lefokozás” 2018. dec. 27-ei publikálása a NAV több ezer fős állománya számára, egy még a joghatályos ajánlat-tétel szakaszába el sem jutott foglalkoztató felajánlás kész tényként, az indítványozó által elfoglalt munkakörkénti bemutatása által sérült az indítványozó jó (szakmai) hírneve védelméhez fűződő alkotmányos joga is. Ráadásul jövőbeni elhelyezkedési lehetőségeit alapjaiban korlátozta a v.l. során elő sem álló érdemi ügyintézői minőség jövőbeni foglalkoztatók számára történt közokirati tanúsítása. Mivel az indítványozó átalány-

kártérítésért is folyamodott, és a jó hírnév csorbításával okozott nem vagyoni kártérítés is része az átalány-kártérítés intézményének, ezért elbírátlan kereseti követelése továbbra is fennáll, mert e vonatkozásban egyik perbíróság sem vizsgálta meg az indítványozó által elszenvedett károkat.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása:

Az alkotmányos jogsérelem az alábbi okokból állt elő:

Az egyes bírói cselekvések, ill. mulasztások, ill. az ítéleti döntésben rejlő alaptörvény-ellenes rendelkezéseket részletesen – terjedelmi okokból - külön íven szövegezve mutatja be az indítványozó. A rövidített változat szerint:

[1] Az indítványozó bizonyos lényeges perbeni eljárási jogai gyakorlását mind az alperes, mind pedig az eljáró bíróságok korlátozták. Az alperes ugyanis nem tett teljeskörűen eleget a vitatott közigazgatási cselekmény iratanyagának bíróságra történő felterjesztési kötelezettségének. Ez által az eljáró bíróságok nem a teljes tényállás ismeretében ítéleztek. Nem került a látókörükbe, hogy az indítványozó érdemi ügyintézőként, hatósági fellebbviteli szakreferensként hagyta el a közszolgálatot, miközben ajánlat visszautasítóként soha nem válhatott volna az alperes szakreferensévé. Másrészt egy ajánlat-visszautasító választ az alperes nem mérlegelhet felül, azt köteles tiszteletben tartani. Ráadásul az érdemi ügyintézői utolsó munkakör által megdőlt az az alperesi indok, amely szerint az indítványozó közszolgálatát meg kellett szüntetni. Ugyanis a közszolgálati jogviszony egyik lényegi eleme, a munkakör – módosításra került. A közszolgálati jogviszonyt viszont a jogviszony lényegi eleme hiánya, az elmaradt módosítás okán kell megszüntetni. Az eredmény létezése jogszerűtlenné teszi az alperesi cselekvést. Mivel a közokirati bizonyítékokat az alperes elzárta a bíróságok elől, - csőlátással, csak az alperesi tényállási valóság mellett ítéleztek.

[2] Az alperes pervitele nem volt jóhiszemű, amely kifogásolható magatartását az eljáró bíróságok nem gátolták meg, ill. nem is büntették. Ezek sorában a legsúlyosabb, hogy alperes visszaélt az indítványozó bizonyítási/állítási szükséghelyzetével, ez által saját felróható magatartása által meg nem engedhető módon előnyre tett szert. Továbbá jobb tudomása ellenére valótlan állításokat tett. (Pl. „technikai kinevezés”, avagy ezen technikai kinevezés teljes felszámolására tett állítása.)

[3] A perben eljáró bíróságok az indítványozó eljárásba vitt jogait és kötelezéseit nem teljeskörűen bíralták el, (ld. jó hírnév sérelmére alapított átalány-kártérítési igény), ill. bizonyos (vagylagos) kereseti kérelmekről akként ítéleztek, hogy csak az ezeket tartalmazó indítványozói beadványról mondtak – jogi érvelést nem tartalmazó – véleményt. A Kúriának az érdemi vizsgálatot nélkülöző önkényes jogértelmezésén alapuló döntése önmagában is alaptörvényt sértő.

[4] Alapvetés, hogy törvényben meghatározott jogkövetkezmény kiváltására csak olyan tények alkalmasak, amelyek a bíróság eljárása során bizonyítást nyertek. A megismerés és bizonyítás szorosan összefüggenek egymással. Az indítványozó ügyében eljáró bíróságok – hibás logikai gondolkodás mentén a bizonyítást az ítéleti bizonyossághoz vezető úton, a perjogi eljárási szabályokkal ellentétes módon szükségtelennek ítélték meg. Ez által a bírói megismerés arra korlátozódott csak, amelyet az alperes – bizonyítatlan vélekedései és nem teljeskörű közigazgatási iratai – meggyőző erővel a bíróságra hatóan bizonyossággént kialakítottak.

[5] Az indítványozó, bár számtalan okirati, ezek sorában közokirati bizonyítékot is felajánlott, sőt alperes is beismerte a vezetői visszahívás jogintézménye következményi szabálya alkalmazását – mégis a közvetlen okirati bizonyíték hiánya miatt utasította el a vezetői visszahívásra vonatkozó keresetét a Kúrai, ill. hallgatott arról el nem bíralt keresetként a Törvényszék, miközben azt deklarálták, hogy a perben bizonyításra nincs is szükség. Ekként az alperesi oldalon – a védekezésül előadottak bizonyítását – eljárási jogsérelemmel nem is követelték meg. **Az indítványozói bizonyítást pedig egyenesen visszautasították.** Holott:

„...az ítélezési folyamat elméleti szinten két elkülöníthető tevékenységet foglal magába: egyrészt a tényállás megállapítását, másrészt annak az irányadó szabályokkal való egybevetését és az ebből származó jogkövetkezmények alkalmazását. A tevékenységgel kapcsolatos alapvető társadalmi elvárás, hogy a bíró a döntését a valósággal megegyező tényekre alapítsa, továbbá az arra jogkövetkezményt tartalmazó jogi normát helyesen határozza meg, valamint azt helyesen alkalmazza. Ennek megvalósítása érdekében a bírónak mind a tényállás, mind pedig a jogi minősítés tekintetében el kell jutnia a meggyőződésnek egy olyan szintjére, amelyre már érdemi döntés alapozható. A ténybeli és jogi ismereteknek ezt az egy meghatározott ügy konkrét eldöntésére vonatkozó mennyiségét és minőségét a szaktudományok ítéleti bizonyosságnak nevezik.” (Forrás: Kúria Összefoglaló vélemény Ítéleti bizonyosság tárgykörben 10. oldal)

[6] A törvény tiltja a **jognyilatkozatok kiterjesztő értelmezését.** Különösen jogból engedő, vagy jogról lemondó jognyilatkozat esetében nem engedhető meg ez a fajta értelmezés. A Kúria egy panaszosi jognyilatkozat (kérés) kiterjesztő értelmezésével utasította el keresetét, amelyet a vezetői lemondás körében értékelt kiterjesztőleg, holott az indítványozó soha nem mondott le arról a jogáról, hogy az alperesi jövőre szóló munkaköri ajánlata ismeretében hozza meg végérvényes döntését. A Ptk. 6:8. § (1)-(3) bekezdései szerint: (1) *A jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.*

(2) *A nem címzett jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint érteni kell.*

(3) *Jogról lemondani vagy abból engedni kifejezett jognyilatkozattal lehet. Ha valaki jogáról lemond vagy abból enged, **jognyilatkozatát nem lehet kiterjesztően értelmezni.***

A Kúria ezen magatartása sérti a **tisztességes eljárás elvét, egyben nem felel meg a törvények célja szerinti jogértelmezés követelményének sem.**

[7] Olyan alperesi cselekvésről állították az eljáró bíróságok mérlegeléssel azt, hogy célszerű időn belül történt meg, amely foglalkoztatói, v.l. szerintinek bemutatott ajánlat-tételt 2 héttel korábban egy alperes által lezárt szerződés-módosítás előzött meg. Ennél fogva az alperes saját akaratából **kihagyott ajánlati időszak** **utóbb nem éleszthető fel.** Ezen Ptk. szabály következtében a célszerű időn belülséget egy kihagyott, és utóbb pótolhatatlan ajánlat-tétel vonatkozásában az anyagi jog szerinti ajánlat-tételi lehetetlenség okán már nem lehet vizsgálni, az semmi módon nem válhat ésszerű időn belülivé. **A törvény tiltja a bírói jogalkotást.** A Ptk. törvényi szabályát bírói mérlegeléssel sem lehet felülírni.

[8] Az ítélező bíróságok elmulasztották az alperes 2019. január 8-án kelt ajánlat-tevői jognyilatkozata semmisségét hivatalból vizsgálni. A Kúria maga ugyan végzett egy indítványozói jognyilatkozat, a vezetői munkaköréről lemondó jognyilatkozata vonatkozásában ilyen irányú vizsgálatot, kimondva, hogy semmisségi ok nem áll fenn. Ellenben megtámadásnak akár helye lehetett volna. Sajnálatos, hogy ezen kereset-változtatásra okot adó körülményre az FKMB nem hívta fel az indítványozó figyelmét, ugyanis előtte történt egy 2019. augusztus 30-ai alperesi iratcsatolás során az alperesi ön-lelepleződés, amely szerint nyilvánvalóvá vált, hogy az alperes 2018. november 27-én megtévesztette az indítványozót arról, hogy nincs folyamatban vezetői visszahívása, holott ekkor az már egy hete, egy kiemelt főreferensi státusz engedélyeztetési folyamattal már zajlott. Sajnálatos, hogy nem figyelmeztette az indítványozót az FKMB a kereset-változtatás szükségességére – még az első tárgyalás végéig. Tájékoztatása arra sem terjedt ki, hogy nem elegendő az indítványozónak – az alperes látszólag jogszerű magatartása ellenére rendeltetés-ellenes magatartásra hivatkozni – sokkal inkább saját vezetői lemondó jognyilatkozatát kellene a felismeréstől számított 30 napon belül megtámadnia. A Kúria tájékoztatása már olyan időn túli volt, hogy az indítványozó számára csak olaj volt a tűzre ez a tájékoztatás.

[9] A jogszabályokat azok társadalmi rendeltetése szerinti célja szerint lehet csak alkalmazni. A jogerős II. fokú ítélet számos helyen **kiterjesztő jogalkalmazáson**, (pl. alaki kötöttség megsértésével meghozott alperesi cselekvést mindenben megfelelőnek ítélte, továbbá két, merőben más tartalmú és szabályozási elveken nyugvó jogintézményt, a vezetői visszahívás és a vezetői lemondás intézménye szabályai mixelt, **összvér alperesi alkalmazását** jogszerűnek ítélte meg, holott a két intézményrendszer szabályainak egymás melletti alkalmazása nem engedhető meg). Bizonyos helyeken pedig megszorító jogalkalmazáson alapszik. (Ld. paradox módon a Kúria az indítványozót bünteti közvetlen okirati bizonyíték hiánya miatt, a közvetett bizonyítékokat pedig egyáltalán nem fogadja be tőle, mert összességében – az eljárási jogszabályt leszűkítve - szükségtelennek ítéli a bizonyítást.)

Arra, hogy a jogszabályi rendelkezések – értelmezésen túlmutató – felülírása, kitégítése a bíróságok részéről alkotmányossági aggályt vethet fel, a bírói döntések alkotmányjogi panasz alapján történő vizsgálatára feljogosított Alkotmánybíróság viszonylag korán utalt. (Amikor a bíró visszaél a függetlenségével Az önkényes bírói döntés fogalmának genezise 25. oldal)

[10] Az ítéletet indokolni kell. Az indokolásnak a **jogi indokolás** is szerves része, amelyet előszeretettel hagyott el a Kúria.

A Tisztelt Alkotmánybíróság 7/2013. (III .1.) AB határozat szerin:... *a tisztességes eljáráshoz való jog Alaptörvényben nem nevesített, de abból levezethető részjogosítványként nevesítette az indokolt bírói döntéshez való jogot, - erre figyelemmel is kéri panaszos ügyének vizsgálatát.*

[11] A Kúria a **Pp. 346. § (5) bekezdése** alapján **köteles lett volna számot adni arról is**, hogy a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett precedens jogi álláspontjaitól több ízben is **miért tért el**. A Kúria ugyanis **eltért**

- o a rendeltetés-szerű joggyakorlás körében kiadott iránymutatásától. Pl.: *Az a fajta alperesi joggyakorlás, amely látszólag jogszerű, azonban a rendeltetés-szerű (alanyi) jog gyakorlására alkalmazandó próbán azért bukott el, mert az alperes magatartása alkalmas volt arra, hogy az indítványozó*

jogos érdekét csorbítsa, érdekérvényesítő lehetőségét korlátozza. (EBH 2014. M. 11.)

- Eltért attól a jogi felfogásától, hogy közvetlen írásbeli dokumentum hiányában a **bérjegyzék**, mint **közvetett bizonyíték** alkalmas foglalkoztatói döntések bizonyítására. Az **Mfv.I.10.409/2018. számú ügyben írtak szerint: az illetményszámfejtő rendszer a munkáltatói intézkedés közlésének, rögzítésének adminisztratív eszköze.** [Kttv. 63. § (3) bekezdés, Ávr. 62/B. § (1) bekezdés d) pont, 62/G. §]. (Forrás: <https://kuria-birosag.hu/hu/sajto/kuria-hatarozatanak-osszefoglaloja-koztisztviselo-felmentese-es-jogkovetkezmenyei-targyban>) Ez a jogfelfogás összecseng a **NAV tv. is 28/C. § (1)** bekezdése rendelkezésével, amelyben a jogalkotó az illetményelszámolás elvárt formájáról akként rendelkezik, hogy a bérjegyzéknek olyan formátumúnak kell lennie, amelyből **a kormánytisztviselő a kifizetés (és egyes elemeinek) a jogcímét és a kiszámítás helyességét, valamint a levonások jogcímét és összegét utólag ellenőrizni tudja.** Mivel az indítványozó 2019. január 4-ei bérjegyzékében szakreferenci alapbérszorzó, ill. fellebbviteli hatósági ügyintézői közszolgálati pótlékmérték jelent meg – ez által a kifizetés egyes elemeinek változása alapján visszakövethető a **kinevezés-módosítás definíciójának megfeleltethető módosulás.** A vezetői 12,5 szerez alapbér szorzót felváltó 12,9-szeres alapbérszorzó, és az új, ügyintézői munkakörhöz tartozó, a vezetői 100 % helyett a 250 %-os közszolgálati pótlékmérték is, amely összesen 1,9 x 38.650,- = 73.435,- Ft béremelkedést eredményezett. A 2019. március 5-ei bérjegyzék pedig – az alperes által a 2020. január 7-ei tárgyaláson beismert NAV tv. 19/D. § (2) bekezdésére alapított kinevezés-módosítás előtti bér szintjére történő visszaállás, továbbá ennek hozadékaként a 44.604,- Ft nettó ügyintézői bértöbblet levonása követhető nyomon.

- Amikor a Kúria az indítványozótól közvetlen bizonyítékként **a kinevezési okiratot követelte volna meg**, eltért a vezetői visszahívása alperesi közlése megfelelő bizonyosságát biztosító, az **Mfv.II.10.222/2017. számú ügyben** kialakított azon vélekedésétől, ezen precedens döntése szerinti jogfelfogásától, hogy **legendő** csak magát a vezetői munkakörből visszahívó döntést (hivatásos állományú közszolga esetén **a parancsot**) közölni, a kinevezés-módosító végleges okiratot **(5 munkanap múltán)** csak akkor **kell elkészíteni**, ha az érintett nem kéri a felmentését.

Az **Mfv.II.10.222/2017. számú ügyében** egy NAV-os felsővezető vonatkozásában a v.v. során követendő eljárást részletesen járta körbe a Kúria és jogi álláspontját ekként publikálta a NAV tv. 19/D. § (1) bekezdése v.v. joghely magyarázata vonatkozásában: „*A munkáltatónak jogszabályon alapuló lehetősége van arra, hogy a kinevezést egyoldalúan módosítsa, a NAV törvény 19/D. § (2) bekezdése azonban lehetőséget biztosít az érintett számára arra, hogy a kinevezés-módosításáról szóló okirat közlésétől számított öt munkanapon belül felmentését kérje. A munkáltató köteles végrehajtani az érintett kérelmét és e nyilatkozattétel időpontjától kezdődően fel kell menteni őt. Ebben az esetben a NAV tv. 19/D. § (2) bekezdése előírása szerint úgy kell eljárnia a munkáltatónak, hogy a korábban betöltött munkakörben megállapított illetményt kell alapul vennie a felmentési időre járó illetmény, a végkielégítés, valamint az egyéb járandóságok összegének megállapításakor.*”

„...ha az érintett a felmentését nem kéri, a kinevezést módosító parancs alapján a munkáltató elkészíti és megállapítja az új besorolását és illetményét, és munkavégzésére, valamint díjazására a továbbiakban ennek megfelelően kerül sor. Amennyiben a felmentését kéri, akkor a kinevezés-módosítást megelőző illetménye alapulvételével kell elszámolni a felmentési és ahhoz kapcsolódó járandóságokat illetően.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Az indítványozó kéri, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság **függesse fel** a támadott Kúriai ítélet végrehajthatóságát, különösen **a perköltség magas összegére tekintettel**.

b)

Az indítványozó **Állam- és Jogtudományi Egyetemi diplomával és jogtanácsosi szakvizsgával rendelkező félként** jelen eljárásban *önmagát képviseli*. Jogtanácsosi szakvizsga bizonyítványát és diplomáját a Törvényszék előtti eljárásban csatolta. Ennek tényét a Törvényszék ítéletének [16] pontja rögzíti.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

*Az Abtv. 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére és 56. § (1)–(2) bekezdéseire tekintettel az Abtv. 26–27. §-ai alapján az indítványban szereplő személyes adatai közzé tételéhez az indítványozó **n e m** járul hozzá.*

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

Kúria Kf.III.39.682/2021/9. számú ítélete, amelyben az indítványozó [REDACTED] jelzett személy volt a Nemzeti Adó- és Vámhivatal jogutód alperessel szemben folyt közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos per **felpereseként**.

Kelt: [REDACTED] 2022. 03. 06.

[REDACTED]

*Az indítványozó jelenlegi lakcíme eltér az ítéletben szereplő lakcímétől. Bár lakcíme változását az indítványozó a Kúriának bejelentette, aki minden fellebbezés után benyújtott kérelmét automatikusan kirekesztett, tilalmazott fellebbezés kiegészítésként értékelve azt.